

Sygn. akt II Ka 373/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiaślak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2015 r.

sprawy **C. P.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 216 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 1309/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonej C. P. na rzecz oskarżycielki prywatnej kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym; zasądza od oskarżonej C. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. akt II Ka 373/15

UZASADNIENIE

C. P. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 09 stycznia 2013 roku w M., gm. J., woj. (...), wielokrotnie zadała L. G. uderzenia metalową trzepaczką w okolice tułowia, ramion i głowy w następstwie czego doznała ona stłuczenia głowy w okolicy ciemieniowej, potylicznej oraz okolicy oka i oczodołu prawego z wylewem krwawym, które to obrażenia stanowiły naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający krócej od 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.,

II. w miejscu i czasie, jak w pkt I słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe wielokrotnie znieważyla L. G. w jej obecności;

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 1309/14, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżoną **C. P.** uznał za winną popełnienia czynu z punktu I aktu oskarżenia z art. 157 § 2 k.k. z tym, że przyjął, iż uderzenia zadane zostały przez oskarżoną w okolicę głowy i za czyn ten na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazał ją na karę grzywny 80 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10;

II. oskarżoną **C. P.** uznał za winną popełnienia czynu z punktu II aktu oskarżenia z art. 216 § 1 k.k. i za czyn ten skazał ją na karę grzywny 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary grzywny połączył i orzekł wobec oskarżonej **C. P.** karę łączną grzywny 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;

IV. zasądził od oskarżonej **C. P.** na rzecz oskarżycielki prywatnej L. G. kwotę 792 zł tytułem zwrotu wydatków w związku z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;

V. zasądził od oskarżonej **C. P.** na rzecz oskarżycielki prywatnej L. G. kwotę 300 zł tytułem zwrotu zryczałtowanej równowartości wydatków;

VI. zwolnił oskarżoną od uiszczenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, zaskarżając go w całości i zarzucając mu rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 157 k.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. poprzez przyjęcie, że czyn oskarżonej wypełnia znamiona czynu zabronionego z art. 157 § 1 k.k. podczas, gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że czyn oskarżonej cechowała znikoma społeczna szkodliwość w sytuacji, w której biorąc pod uwagę charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać bezpośrednią zamiaru, motywacja sprawcy (obrona przed atakiem), uzasadniały ocenę czynu oskarżonej jako nacechowaną znikomą społeczną szkodliwością.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej wobec znikomej społecznej szkodliwości czynu.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonej poparł apelację i wnioski w niej zawarty. Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, wniósł o zasądzenia od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego. Oskarżona przyłączyła się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie zaznaczyć trzeba, że całościowa kontrola zanegowanego orzeczenia doprowadziła Sąd Odwoławczy nie tylko do przekonania o rzetelności pierwszoinstancyjnej oceny materiału dowodowego, lecz również do tezy o słuszności poczynionych ustaleń faktycznych i prawidłowości oceny prawnej zachowań C. P.. Wbrew zapatrywaniom skarżącego, posłużenie się unormowaniem art. 115 § 2 k.k. w realiach niniejszej sprawy nie pozwala na założenie, że czyn przypisany wymienionej cechuje znikomy stopień społecznej szkodliwości. Zapatrywania takiego w szczególności nie była w stanie podważyć lakoniczna argumentacja wysunięta na uzasadnienie środka odwoławczego.

W pierwszej kolejności podnieść trzeba, że oskarżona dopuściła się zamachu na istotne dobro prawne w postaci zdrowia człowieka, którego poszanowanie jest niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania stosunków społecznych. Zachowanie przejawione przez C. P. doprowadziło zarazem do pojawienia się istotnej krzywdy po stronie pokrzywdzonej- w rezultacie otrzymanych ciosów L. G. doznała stłuczenia głowy w okolicy ciemieniowej, potylicznej

oraz okolicy oka i oczodołu prawego z wylewem krwawym, które to obrażenia wywarły niewątpliwy, aczkolwiek krótkotrwały, wpływ na jej funkcjonowanie w społeczeństwie. Na wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu C. P. wskazuje również sposób, w jaki przedmiotowy czyn został popełniony- oskarżona posłużyła się metalową trzepaczką, zadając nią uderzenia w okolicy głowy, a tym samym demonstrując wysoki stopień agresji i bezpośrednie dążenie do zadania pokrzywdzonej jak największego cierpienia. Za słusnością stanowiska Sądu Rejonowego w odniesieniu do stopnia społecznej szkodliwości inkryminowanego czynu przemawiają również okoliczności jego popełnienia. W ślad za Sądem I instancji (k. 135v) podkreślić tutaj trzeba, że mimo, iż zachowanie C. P. nie może być całkowicie oddzielone od uprzedniego zachowania L. G., to jednak do czynu objętego zarzutem z punktu I. aktu oskarżenia doszło już po zakończeniu pierwszej fazy kłótni i po wezwaniu patrolu Policji. W tym stanie rzeczy nie zasługiwała na aprobatę próba wywiedzenia przez skarżącego, że inkryminowane zachowanie stanowiło obronę przed atakiem. Nie bez znaczenia pozostaje zarazem powiązanie z powyższym okoliczność, że z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, iż to właśnie oskarżona, motywowana chęcią zemsty za uprzedni atak ze strony oskarżycielki posiłkowej, była inicjatorką dalszego i w istocie swej samodzielnego już etapu zajścia. Działanie z chęci zemsty stanowi natomiast okoliczność zasługującą na potępienie. Okoliczność ta w sposób niemal zupełny niweluje znaczenie faktu, że pierwotne starcie zostało zainicjowane przez L. G..

Z tych wszystkich przyczyn zachowanie oskarżonej dowodzi negacji obowiązujących norm prawnych w stopniu nakazującym podjęcie reakcji prawnokarnej, zaś apelacja obrońcy jest bezzasadna. Nietrafność postawionego w niej zarzutu przesądziła o niemożności uwzględnienia sformułowanego przez skarżącego wniosku.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zważył tak stopień społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, jak i okoliczności stricte osobiste sprawcy. Orzeczona kara odpowiada więc dyrektywom art. 53 § 1 i 2 k.k. i jako taka nie nosi żadnych cech niewspółmierności. Spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji tak szczególnej, jak i generalnej. Kwestia prawidłowości wymiaru kary nie wymaga dalszej argumentacji, a to z tego powodu, że w apelacji nie postawiono zarzutu opartego na art. 438 pkt 4 k.p.k.

W tym stanie rzeczy i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 628 pkt 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej C. P. na rzecz oskarżycielki prywatnej kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (§ 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.). Na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej C. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty za II instancję.